

være at spille den dyre Tid, men dem, der vare af modsat Mening. Men altsaa maa det vel være tilladt, at de, der ere af hinanden modsatte Meninger, nu og da og temmelig hurtigt stifte Mening, siden vor hele Statsforfatning kjendeligen er beregnet paa, at man meget godt i den Periode, som maatte udkræves til at føre et Lovforslag igjennem Thinget, adskillige Gange kan forandre sin Anskuelse, — jeg gjentager det, ikke sine Grundsætninger men Anvendelsen af sine almindelige Grundsætninger paa et enkelt foreliggende Spørgsmaal. Og naar da det Samme er truffet mig, seer jeg ikke, at jeg behøver at skamme mig derved i mindste Maade, og det saameget mindre, som det forekommer mig, at jeg, naar jeg vilde benyttet den, havde en Fordeel i denne Henseende, som der maaskee kunde være Nogle, der satte Priis paa, den nemlig, at dersom jeg ikke havde talt idag ved en Leilighed, hvor Meningerne fra sidst af skulle „saa besynderligen“ have forandret sig, dersom jeg ikke havde sagt ganske oprigtigt i aabent Skriftemaal til Thinget, hvorledes det er gaaet mig, saa vidste ingen Dødelig Andet, end at jeg ligesom først af var kommet til Thinget med denne Overbeviisning; jeg har nemlig ved den forrige Behandling, som det vil erindres, ikke yttret mig om Jagtsagen. Men dette maa være nok om det Almindelige, hvorved jeg ønskede at oplyse, at hvis det er rigtigt, hvad der er fastsat i Valgloven og forudsat i hele vor Statsforfatning, saa er det klart, at man maa kunne forestille sig en Dannemand, en ærlig, en forstandig Mand, hædret med sine Medborgeres Tillid, som desuagtet mangen Gang kan forandre Mening i Henseende til Spørgsmaal, der gaae ud paa de øverste Grundsætningers præcise Anvendelse til Fædrelandets Bedste. Men, hvad mig i Særdeleshed angaaer, da tog jeg mig, som jeg alt forhen begyndte at yttre, i sin Tid den Frihed at sige mine Vælgere det.

Jeg maa nemlig referere mig til, at jeg har været en ulykkelig Veiler til en Blads i Danmarks lovgivende Forsamling ikke mindre end 4 Gange ved forskellige Leiligheder; idetmindste har jeg 4 Gange i store Vælgerkredse talt til Vælgere, for at de skulde sende mig til Rigsforsamlingen og senere til Folkethinget, — det skete ikke; tilsidst bleve de maaskee rørte af min megen Længsel (Munterhed), og Nogle yttrede, at de vilde sende mig til Landstinget, hvilket ogsaa, som Thinget ved, er sket. — Men i alle disse Taler, som jeg derved kom til at holde til dem, udtalte jeg mig, saalænge Grundloven ikke var givet, saaledes, at jeg aabentbart maatte have det Indtryk, at jeg ikke let vilde kunne blive valgt, efter at Grundloven var givet; jeg udtalte mig saaledes, at Ingen kunde tage fejl af, at Mangt af det, der nu er fastsat i Grundloven, var aldeles ikke hvad jeg vilde have foreslaaet eller stemt for, dersom jeg havde siddet i den grundlovgivende Forsamling. Men mine ærede Vælgere og navnlig de danske Bønder, som jeg mener, at jeg ganske særdeles hører sammen med, vare saa gode at see Sagen fra en anden Side; de meente, at en Mand, som paa en Tid, der, som Aaret 1848, gaaer meget vidt i streng demokratisk Retning, dog, idet han veiler til en Blads i Forsamlingen, ganske ærligt forraader, at han ikke har ifinde at gaae til det Øverste i denne Henseende, maa formodentlig, naar han vedbliver sin Veiler, efterat Grundloven er givet, have fattet den Beslutning at være Grundloven tro og hengiven.

Rettelser.

Nr. 24, Sp. 355, L. 3 f. n., „Stabschefs“ læs: „Stabs-officers“.

Nr. 25, Sp. 367, L. 17 f. n., „ubvide“ læs: „ubrede.“